

PRAVDOMLUVNÍ SEDMILHÁŘI

Sofie Králová, Tomáš Kristl

Text je chráněn autorským zákonem. Šíření je možné pouze v nezměněné podobě.

Ranní slunce probudilo Eli nezvykle brzy. „Kde to...? Aha, u Tomáše,“ pomalu si vzpomínala, kde včera usínala. Rozhlédla se kolem sebe. V pokoji byla sama. Posadila se na kraj postele a hlavu položila do svých dlaní. Cítila se příšerně. Výčitky svědomí jí proudily do hlavy jako mohutná valící se lavina. Přemýšlela, co tu noc před tím vlastně provedla. Jak se teď bude moct Teodorovi vůbec podívat do očí?

„Pane Bože, proč?“ ptala se sama sebe ve svých myšlenkách. „Po tolika letech manželství. Jsem jen obyčejná děvka, která řeší partnerskou krizi útekem do postele jiných.“

Pomaloučku se začala oblékat. „Kolik je vlastně hodin?“ Vytáhla z kapsy telefon a podívala se na jeho displej. „Půl sedmé ráno. A včera mi někdo volal.“ Nalistovala seznam nepřijatých hovorů. „Teodor. Pět zmeškaných volání.“ Eli propadla panice: „On už to ví. Nikdy mi pětkrát nevolal. Jak to, že to ví? Někdo mě včera určitě viděl. Musím mu hned zavolat. Jenže, co když to na mě pozná?“

Rozhodla se raději napsat SMS:

„Ahoj, lásko, co se děje? Večer mi nebylo dobře, tak už jsem spala a neslyšela tě.“ Odeslala zprávu a přemýšlela nad svou lží. „Co můžu dělat? Přiznat se a ublížit mu, nebo začít lhát? Musím lhát, tohle on si nezaslouží.“

Oblékla se a v tichosti se vykradla ven z pokoje. Na chodbě zaslechla Tomášův hlas: „Eli, ty jsi vzhůru? Jsem ve sprše. Na stole máš snídani. Hned jsem u tebe.“ Otevřela dveře od vchodu, vyklouzla ven a po schodech seběhla až na ulici před dům. „Jsem fakt obyčejná děvka,“ napadlo ji, když nastupovala do svého Audi, aby odjela domů.